

Felesleges óvintézkedések – Szerelem ellen

Most, hogy a fiú elment, és nem jön már vissza, eltűnik, mint akit kitöröltek az élet lapjai közül, éppen, mintha meghalt volna, neki, Irenének nem marad más, mint hogy felfegyverezze magát minden bátorsággal, amit csak egy nő Istentől kérhet, és gyökerestől kitépjen minden szálát, amellyel az a szerencsétlen szerelem a zsigereihez tapadt. Mindig is erős lány voltál, Irene, most sem lesz másképp.

Megcsinálta! Kevésbé volt félelmetes, mint gondolta, és kevesebb ideig is tartott. Négy hónap sem telt el, és tessék, itt van, teljesen megszabadult tőle.

Felesleges óvintézkedések – Szerelem ellen

Most, hogy a fiú elment, és nem jön már vissza, eltűnik, mint akit kitöröltek az élet lapjai közül,

éppen, mintha meghalt volna, neki, Irenének nem marad más, mint hogy felfegyverezze magát minden bátorsággal, amit csak egy nő Istentől kérhet, és gyökerestől kitépjen minden szálát, amellyel az a szerencsétlen szerelem a zsigereihez tapadt. Mindig is erős lány voltál, Irene, most sem lesz másképp.

Megcsinálta! Kevésbé volt félelmetes, mint gondolta, és kevesebb ideig is tartott. Négy hónap sem telt el, és tessék, itt van, teljesen megszabadult tőle.

Kicsit vékonyabb, sápadtabb, törékenyebb most, viszont könnyű, a lábadozás ernyed bágyságával, amelyben azért már új illúziók sejtetik körvonalait. Bizony, ügyes volt, hősies volt, tudott kegyetlen lenni magával, makacs eltökéltséggel visszaverte az emlékek kecsegtető hívásait, amelyekben annyira édes lett volna elmerülni. Lerombolni mindent, ami a férfitől nála maradt, legyen akármilyen csekélység, elégetni a leveleket, a fényképeket, kidobni a ruhákat, amelyeket akkor viselt, amikor vele volt, és amelyeken talán kitapinthatatlan nyomot hagyott a tekintete, megsemmisíteni a könyveket, amelyeket talán ő is olvasott és a közös ismeretség titkos bűntársakká tette őket, eladni a kutyát, aki már megtanulta felismerni és elé futni a kertkapuig, elszakadni a közös barátoktól, és igen, elköltözni is, mert arra a kandallóra egyik este rákönyökölt, mert egy reggel az az ajtó kinyílt, és ő eltűnt mögötte, mert az ajtócsengő ugyanúgy csengetett, mint amikor ő érkezett, és mert minden szobában ugyanígy felismerte valamilyen titokzatos lenyomatát. És még: hozzászoktatni magát, hogy más dolgokra gondoljon, belevetni magát egy halálosan kimerítő munkába, amelytől este, amikor a veszély még alattomosabban támadott, elgyötörten esik össze, új emberekkel ismerkedni, új helyekre járni, a haja színét is megváltoztatni.

Mindezt meg bírta csinálni, mindenre elszánt buzgalommal, gondosan levédve minden sarkot, minden rést, ahol az emlék utat törhetne magának. Megcsinálta. És meggyógyult. Most reggel van, Irene egy szép, világoskék ruhában, amely nemrég érkezett a varrónőtől, indulni készül otthonról. Kint süt a nap. Ő egészségesnek, fiatalnak érzi magát, teljesen megtisztulva belülről, frissnek, mint tizenhat éves korában. Egyenesen boldognak? Majdnem.

De egy közeli házból rövid hanghullám érkezik. Valaki rádiót hallgat, vagy gramofont, és kinyitott egy ablakot. Kinyitott, aztán azonnal be is csukott.

Ennyi elég volt. Hat vagy hét hangjegy, nem több, egy régi dallam hangjai, az ő daláé. Gyerünk, bátor Irene, ne vedd el ennyitől, fuss a munkába, ne állj meg, mosolyogj! De a rettenetes üresség már megtelepedett a mellkasában, már feneketlen mélységekbe ásott. Heteken, hónapokon át a szerelem, ez a különös ítélet alvást színlelt benne, hagyta, hogy Irene becsapja magát. Most egy semmiség elég volt, hogy kiszabadítsa onnan.

Kint autók járnak, az emberek élnek, senki nem tud a nőről, aki bejárati ajtaja menedékében a padlóra omlik, mint egy büntetésbe küldött kislány, tönkretéve szép új ruháját, és elveszette a sír. A férfi messze van, soha nem jön vissza. És minden hiábavaló volt.

Pál Judit fordítása